

CSANÁD BÉLA

Őrség

„Custos, quid de nocte?”

Az 50 éves Vigiliának

Valami soha nem elég,
azért nyugtalan a szívünk.
Az újulásban titkosan
halál is születik yelünk,
s fénylő napokban, mint a mag,
csírázni kezd a pusztulás.
És maga sírját ássa már,
ki házat épít, árkot ás.

Marad a Város menedék,
a névtelenek édene,
őserdő annak, aki hisz
s szeretne lenni remete.
De házad nem építheted,
csak Istennel vagy ellene,
s nem lehet saját otthonod,
ha vándorolnod kellene.

S ha menned kell, hol a hazád?
Csak vágyaidban ismered.
Aki őrt áll a várfalon,
bár szembe éjszaka mered,
nem lát örökre vak homályt:
éjben születnek hajnalok,
s mikor legmélyebb a sötét,
teremt az Ur sok új napot,

mely ébredést, feltámadást
jélez, bár benne félelem
lakik, hisz minden, ami van,
állat, ember, történelem
olyan esendő s hontalan:
önmagát nem mentheti meg,
s szabadulásért esdekel
mint a fuldokló kisgyerek.

Egy éjszakányi szűk idő
elveszett létünk nagy jele.
Áttör a néma éjszakán
a megváltottak éneke,
a láthatatlan lobogás,
a mennyei Jeruzsálem
hajszolt szivedben fölragyog,
és nem vagy többé védtelen.

Ajánlás

Barátaim, az örkereszt
fénylik a világ hajnalán.
Okulhattunk előre már
próféták és bölcsek szaván,
de nem hitt senki vagy kevés
volt, aki jó reményt talált.
Azért ragyog az örkereszt,
hogy legyőzhessük a halált.